Příhodnější pojmenování pro Uzbekistán by byl spíše Modrý Uzbekistán. Modrá barva, tyrkysová modř, tmavá i blankytná, to všechno jsou odstíny, které jsou tak krásné na všech minaretech, medresách a mešitách. Původní stará města, obklopená širokými zdmi jako staré pevnosti uprostřed již moderního města, dýchají modrou atmosférou. Kachlíčková výzdoba kopulí se v zapadajícím slunci leskne a posílá dolu mezi lidi modrá prasátka. A člověk si dole jen tak sedí, odpočívá v modrém tichu a říká si, jak je čas relativní. Není to ještě tak dávno, co tady za hradbami vládli chánové, po úzkých uličkách se trousili bábušky v pestrobarevných šátcích a prodávali modré víno. Dokud nepřišla rudá armáda a krutovládu chánů vyměnila za krutovládu sovětů. A modrá je krásná, ale jen v uzavřených skanzenech ještě nedávné historie.

Bohužel, tak jako ve většině státech rozpadajícího se Sovětského svazu, i tady v Uzbekistánu se prezidentského křesla zhostil bývalý generální tajemník komunistické strany, a svou starou rudou rukou vládne dodnes. Prezident Karimov, již asi potřetí zvolen v nedemokratických volbách, nám na vlastní kůži ukázal jaké to je, když „to" tak bylo u nás a protože jsme byli nuceni řešit záležitosti týkající se obchůzek úřadů, bank, řešit opravu auta, víza a jiné administrativní úkony, vrátili jsme se o desítky let nazpátek a měli jsme občas pocit, že si tu z nás snad dělají legraci. Není to jen byrokracie, nekonečné obíhání jednoho papíru k druhému, veřejný veksl na ulicích, monitoring občanů, registrace na úřadě Ovir - Voldemor - Jméno, jež nelze ani vyslovit, nemožnost ubytovat se v hotelu, který se nám líbí - ale jen v tom, kde smíme, žebrání o valuty u jediného okýnka v jediném městě z celého Uzbekistánu, ale je to celková nálada země...bílá...beztvará, prázdná a chladná.

Děkujeme všem dobrým lidem, které jsme po cestě potkali a kteří svou bezprostředností a dobrou povahou byli milí a pohostinní.